

Igor Ivko

POČETNICI

disput

Zagreb, 2023.

1. DIO

1.

Čuo se samo zvuk kotačića na asfaltu. Marin i Lota bili su jedini koji su tako rano hodali ulicom.

Lota je pridržavala putnu torbu obješenu preko ramena. Marin je hodao za njom.

– Možeš požuriti?

Ne mogu, pomislio je i ubrzao korak.

Lota je zastala i na tlo spustila veliku torbu. Duboko je udahнула, izdahнула i rukavom majice obrisala nekoliko kapljica znoja s čela. – Vruće mi je – rekla je. – Znaš da je sutra točno mjesec dana kako je počelo proljeće, a već je ova-ko toplo?

Iz bočnog pretinca torbe izvadila je papirić. Užurban Lotin rukopis, s prepisanom adresom koju im je u poruci poslao Marinov prijatelj Bagzi i popisom stvari koje treba obaviti prije polaska. Provjerila je nekoliko puta podudara li se ono što piše na papiriću s natpisom na tabli.

Kad se uvjerila, digla je kažiprst u zrak, što je u njihovom rječniku značilo sreću, nasmijala se cijelim tijelom i rekla da su stigli.

Marin se osvrnuo oko sebe.

– Hvala penisu – reče i pogleda prema nebu. Prstom je povukao po prašnjavom staklu automobila.

I on je na tlo spustio torbu, skinuo ruksak i sjeo na rub pločnika.

Iz torbe je izvadio termos-bocu.

– Umoran sam, Lota – rekao je otpivši gutljaj čaja.

– I ja sam – odgovorila je i uzela termosicu iz njegovih ruku. – Uvijek dobijem herpes kad ti piješ.

– U redu. Neću više. Moj je jezik odsad za tebe stranac – rekao je pa kažiprstom i palcem prešao preko usana kao da povlači zatvarač i bacio ključ u daljinu. – Ako znaš na što mislim.

Nasmijala se i rekla mu da je budala. Ispružio je ruke, ona ih je primila odozgo i pomogla mu da ustane.

– Znaš li kada sam te prvi put primila za ruku i pomogla ti da ustaneš? Da nije bilo toga, mi danas vjerojatno ne bi bili ovdje.

– Ne znam. Kada?

– Sjeti se.

– Sjetit ću se.

Balkoni zgrada pored kojih su prolazili bili su prazni. Tek je na jednom stajao brdski bicikl bez kotača.

Preko ulice čulo se otvaranje garažnih vrata; ispod njih izašao je sivi sportski mercedes. Vozač je pogledao lijevo pa desno i izvezao auto na ulicu. Dvorišna ograda automatski se zatvorila.

– Tu smo – rekla je Lota kod broja trideset i tri.

– Točno smo dvadeset sati na putu. Ne mogu više, Lota.

– Pa rekla sam da smo tu – odgovorila je.

Ponovno su spustili putne torbe na tlo. Lota je rekla da će joj mjehur puknuti. Marin je izvadio mobitel, pronašao jučer ujutro spremljen broj i pričekao da se netko javi. Hrapav glas s druge strane rekao je da dolazi odmah.

Za nekoliko minuta pored njih se zaustavio sivi sportski mercedes koji je maloprije izašao iz garaže preko puta. Vozač je spustio staklo. Lijepog, pravilnog osmijeha, nedavno napravljenih zubi, rekao je da dolazi čim se parkira.

Pored njega je sjedila mlada, njegovana žena u opremi za trčanje. Pozdravila ih je kratkim trzajem glave. Marin i Lota promatrali su kako vozač precizno, iz prvog pokušaja, sa stražnjom stranom ulazi između dva parkirana automobila.

Iz auta je izašao visok muškarac crne, ofarbane kose, odjeven u sivo, po mjeri skrojeno odijelo i usku bijelu košulju ispod koje su se nazirali trbušni mišići. Poljubio je ženu, koja je gurnula bežične slušalice u uši i potrčala niz ulicu.

– Monte – rekao je i pružio ruku, prvo Loti pa Marinu. Zastao je i promatrao ih nekoliko sekundi.

Nasmiješio se. Osmijeh koji je Marin osjetio kao ledenu kapljicu što klizi niz leđa.

– Pa, dobro došli – rekao je. Iz džepa mu se začuo najpoznatiji dio Beethovenove *Devete simfonije*.

Marin je dotaknuo Lotu po prstima. Ona mu se nasmiješila.

– Pogledajte gore – rekao je Monte držeći dlan na mikrofonu. – Tamo je vaš prozor. S njega se vidi cijeli grad.

Monte je završio razgovor. Ispričao se, pljunuo pored asfalta i rekao da se morao javiti jer je bilo hitno. – Još neki ljudi dolaze i za dvadeset minuta moram biti tamo. Čekat će.

U predvorju zgrade nalazilo se stotinjak proreza za poštu. Sa stubišta koje je vodilo u podrum osjećao se miris urina. Ušli su u lift i zašutjeli. Marin je pogledao Lotu, koja mu se nasmiješila, i tiho joj, samo pomicanjem usana rekao da je voli.

Lift se zaustavio na dvadesetom katu. Monte im je prstom pokazao put prema stanu. Ispred vrata stajao je prašnjav otirač s natpisom *Willkommen*.

Čim su ušli, Lota se požurila na toalet. Čuo se izdah olakšanja. Monte u je još jednom zazvonio mobitel. Javio se, a Marin je stajao u hodniku i gledao oko sebe: osjećao je kako mu napetost, koja se smjestila u ramenima i širila se sve do prstiju na rukama i nogama, polagano popušta.

Iza ovih vrata počinje nešto novo, novi život, pomislio je. I ta ga je pomisao smirivala.

Lota je izašla iz toaleta s izrazom gađenja. Stisnula je Marina čvrsto za ruku pa opustila stisak u dodir.

Držali su se za ruke i osvrtni oko sebe. Vani su se čuli zvukovi vlakova koji staju, ostavljaju putnike i kreću dalje.

Monte je završio razgovor, ispričao se da je bilo hitno.

– Pa, dobro došli – rekao je još jednom spremajući mobitel u džep sakoa. – Nije to više put kao što je nekad bio, ali ipak je put. Pogotovo ako je prvi put. Izgledate umorno, izgledate mršavo, no brzo se to ovdje promijeni. – Nasmijao se, a oni su uzvratili osmijehom.

Izgledalo je da će još nešto reći, no nije. Mahnuo je pozvavši ih u kuhinju.

Oko kuhinjskog stola tri su plastične stolice; na stolu velika plastična čaša s opušcima u vodi, na dnu.

Monte je otvorio vrata frižidera. Zapahnuo ih je miris ustajalosti.

Na gornjoj i donjoj polici stajale su paštete, konzerve mesnih narezaka, limenke piva, mlijeko, ajvar, kobasice u plastičnoj foliji i sirevi. Srednja je polica bila prazna.

– Ovo je vaša polica – rekao je Monte pokazujući na praznu staklenu policu na kojoj se presijavala kapljica majoneze.

– Kako to mislite? – pitao je Marin.

– Ovo je polica na koju možete stavljati svoje stvari koje idu u frižider – ponovio je sa smiješkom Monte.

– Nismo se razumjeli – rekao je Marin – kakva naša polica?

Monte je ponovno, ljubazno i strpljivo, mirnim pokretima ruku, objasnio da je ovo u sredini polica kojom će se Marin i njegova žena moći koristiti jer su ostale police zauzete.

– Tko ih je zauzeo? – pitao je Marin.

– Radnici.

– Kakvi radnici?

– Koji tu žive.

– Radnici tu žive?

– Da.

– Došlo je do nekog nesporazuma – rekao je Marin čučnuvši pored frižidera. Pogledavao je Lotu, koja je netremice gledala njega.

– Ne znam do kakvog bi nesporazuma moglo doći.

– Pa mi smo unajmili stan. U kojem ćemo živjeti samo Lota i ja. Lota i ja.

– Nažalost, niste.

– Koliko ja znam, jesmo.

– Mladiću, ja nemam vremena.

– Samo trenutak – rekao je Marin, izvadio iz torbe mobitel i nazvao Bagzija. Sa zvučnika naslonjenog na uho čula se zvonjava telefona. Tek nakon trećeg pokušaja Bagzi se javio. Rekao je da su unajmili sobu, a ne stan i da je baš na planini gdje će svaki trenutak nestati signal.

Marin je prekinuo razgovor, spremio mobitel u džep, pogledao Monte, pogledao Lotu, rekao joj da su unajmili sobu, a ne stan.

Ništa nije odgovorila.